Política

EL PERFIL. ROSES. PSC

MAGDA CASAMITJANA

Amb un nervi infatigable

15/05/11 02:00 - **SALVADOR GARCIA-ARBÓS**

Trobo en Mingo Cusí a Roses i em diu que ell és l'alcalde consort i que no se'n vol perdre cap: "sóc com la primera dama o com en vulguin dir". En tots els actes institucionals Mingo Cusí, flequer de Roses, sol ser-hi fent costat a l'alcaldessa. Magda Casamitjana tasta una llesca de pa i detecta si és del forn del seu home. "Aquest no és de casa!`Com vols que no el conegui? A més de ser-hi casada, entre el 1990 i el 2003 vaig portar la comptabilitat del negoci d'en Mingo".

Canals relacionats

Canal: Eleccions municipals 2011

Notícies de ...

Roses Barcelona

En els actes polítics, en el disseny a la campanya, @Magdacas —nom de piuladora al Twitter— s'acompanya de Marc Teixidor, un jove estratega polític, un politòleg, de l'Escala. Magda Casamitjana i Aguilà, alcaldessa de Roses des del 2007, és un nervi dels que barrinen i conversen a una velocitat esgotadora per al seu interlocutor. Infatigable. Em diuen que són tremendes les trobades del Road —el seu invent per promoure Roses a nivell mundial— amb ella i Ferran Adrià en forma.

Com hi arriba, a Roses? "L'avi, Joaquim Aguilà va comprar Santa Llúcia el 1964, perquè l'àvia Margarita havia nascut a Sant Sebastià a davant de la Kontxa. I sempre deia que l'Almadrava era la Kontxa en petit. Va construir-hi petits apartaments i hi vivíem. Des d'aquella època dels anys seixanta, tenim el restaurant. Quan la mare va quedar vídua, l'avi ens afilla a tots i ens fa treballar al restaurant. Fins que no vaig ser alcaldessa en vaig portar la caixa i la comptabilitat. De petita feia escalivades i amanides". A més, durant deu anys va fer de mestra; a tots els CEIP i IES de Roses es va dedicar a la incorporació tardana, dels estudiants que havien arribat de fora.

És molt afrancesada. Al Twitter sovint hi penja frases d'escriptors francesos i, sobretot, d'algun gran autor de la *chanson*. "Vaig estudiar al Liceu Francès de Barcelona, perquè el teníem a davant de casa. Vivíem a Bailén amb Rosselló i ells eren a Sant Joan amb Rosselló. El pare va morir el 1964. La mare, amb cinc fills, es va tornar a casar i el 1970, amb dos fills més, es va morir el segon marit. Es van portar molt bé amb nosaltres: Vaig ser-hi des dels 3 fins als 18 anys." Volia fer INEF, però es va trencar el genoll: "Ara camino i corro molt. I alguna vegada jugo algun partit de bàsquet i a volei platja amb els fills". Va estudiar Filologia Catalana i va treballar dos anys de professora de català al Liceu Francès. "I, si no hagués conegut en Mingo, encara hi seria".

En les eleccions del 1999, aquesta política de la corda de Pasqual Maragall, va entrar a la política com a número 3 a la llista del PSC, però a mig mandat, ja va començar a liderar-ne el grup. El 2003 ja va ser cap de llista. Entre el 2003 i el 2007, el PSC la va situar a la Diputació de Girona, on ja va fer política amb dedicació exclusiva. Entre el 2007 i el 2011 també ha estat a la Diputació, però sense dedicació exclusiva i sense àrea. És a l'executiva de la Federació del PSC de les comarques gironines des del 5è Congrés gironí del PSC, celebrat a Roses al mes d'octubre del 2004.

Assegura que s'ha proposat ser alcaldessa de Roses vuit anys i prou perquè, segons diu, la seva vida va en cicles de vuit-deu anys: "Sóc una persona activa, mare, esposa, llicenciada en filologia catalana i dona. Em falta fer moltes coses i no vull renunciar-hi. Si no surto és perquè el poble no em necessita i no em serà cap trauma: m'he espavilat tota la vida". Admet que li agradaria poder continuar al Parlament o al Congrés, "però sense renunciar a produir idees".

Assegura que Roses no està dividida: "Les persones no estan dividides; no hi ha odi o rancúnia; mai ningú no m'ha tancat la porta als morros. En tot cas, el que hi ha a Roses és lluita pel poder absolut. No cal demanar que torni l'ordre, l'autoritat, el control i la vigilància. Cal llibertat, que no és caos i rauxa; no s'ha de perdre el control, l'administració hi ha d'ajudar. Prefereixo tenir la porta oberta perquè pugui entrar tothom, encara que t'entri un dolent que t'amenaci o et robi". Assegura que no té por, però l'atac d'un home que li va agafar els cabells per darrere i li va posar un ganivet al coll li ha deixat un sentiment de manca de llibertat, perquè mai no havia pensat que li pogués tocar a ella: "És la sensació que es pot perdre tot en un segon".

Darrera actualització (Diumenge, 15 de maig del 2011 02:00)

Publicat a

El Punt Comarques Gironines 15-05-2011 Pàgina 10